

Arrest

nr. 158 652 van 16 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, houdende een bevel tot terugdrijving en nietigverklaring van een visum van 7 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat SAMU, die loco advocaat BASHIZI BISHAKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat HEIRMAN, die loco advocaat DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Angolese nationaliteit.

Op 7 december 2015 bood de verzoekende partij zich aan te Zaventem, komende vanuit Luanda. Zij was in het bezit van een visumtype C afgegeven door de Belgische ambassade te Luanda.

Op diezelfde dag wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot teruggrijping genomen om reden dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Dit is de thans eerste bestreden beslissing.

Op 7 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook nog een de beslissing tot nietigverklaring van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die

de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 2 van het vierde protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden, die niet reeds in het verdrag en in het eerste aanvullend protocol daarbij zijn opgenomen, ondertekend te Straatsburg op 16 september 1963 en goedgekeurd bij wet van 24 januari 1970 (hierna: het vierde aanvullend protocol) en van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag).

2.3.2.1.1. De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden doordat de bestreden beslissingen haar de mogelijkheid ontnemen om vrij te circuleren op het Schengengrondgebied. Nochtans had ze overeenkomstig haar visum recht op verblijf in de Schengenlidstaten tot 31 december 2015. Ze wijst erop dat ze bij haar binnenkomst in het bezit was van een paspoort voorzien van een visum. Daarenboven geeft de afgifte van een visum overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet haar de toegang tot het grondgebied. Voorts stelt ze dat de artikelen 3 en 5 van het EVRM geschonden worden doordat ze in een gesloten centrum vastgehouden wordt. Vervolgens gaat de verzoekende partij verder in op haar vasthouding. Ook stelt de verzoekende partij dat het om een standaardmotivering gaat. Ze wijst er voorts op dat ze over een hotelreservatie en een visa-kaart beschikt. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat ze van Afrikaanse origine is en dat in tegenstelling tot de Westerse cultuur, het bij haar niet de gewoonte is om zich vooraf in het bezit te stellen van brochures, stadsplannen en informatie over de te bezoeken plaatsen. De verzoekende partij vervolgt dat ze voorzien had om dit in België te doen. Daarenboven was ze niet in de mogelijkheid om de vereiste informatiebrochures in Luanda, de hoofdstad van een Portugeessprekend land, te bekomen. Ook stelt de verzoekende partij dat het haar eerste reis naar Europa is. In een volgend deel van haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze haar zus en diens zoon in Lyon wou bezoeken. Ze wijst erop dat ze ook ticket bij SN Brussels airlines geboekt had. Haar zus ging haar op de luchthaven komen afhalen. Tot slot stelt

de verzoekende partij dat ze lijdt aan cataract aan haar linkeroog (vergevorderd stadium). Gedurende haar kort verblijf had de verzoekende partij voorzien om een oogspecialist te raadplegen. Ook wijst de verzoekende partij erop dat zij in het gesloten centrum gevraagd heeft om een arts te raadplegen, maar dat op het moment van het indienen van het verzoekschrift hier nog niet op werd ingegaan. De verzoekende partij stelt dat een terugdrijving naar Angola zonder dat zij een arts geraadpleegd heeft een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

2.3.2.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht stelt de verwerende partij dat uit lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij, volgens de verwerende partij, toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de nietigverklaring van het visum en de beslissing tot terugdrijving. De verwerende partij stelt voorts dat de verzoekende partij evenmin kan gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, met uitdrukkelijke verwijzing naar de eigen verklaring van de verzoekende partij. Voorts laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar een schending van artikel 2 van het vierde protocol bij het EVRM of artikel 12 van het BUPO-verdrag. Voormelde bepalingen betreffen immers het geval waarin een persoon wettig op het grondgebied van een Staat verblijft. De verwerende partij laat gelden dat *in casu* de verzoekende partij door de met de grenscontrole belaste overheden werd tegengehouden aan de grens, omdat het doel en de omstandigheden van haar reis onvoldoende werden aangetoond. Dienvolgens besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 34 van de visumcode het visum van de verzoekende partij nietig te verklaren. Gelet op de nietigverklaring van het visum kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij een persoon zou zijn die wettig op het grondgebied van het Rijk zou moeten kunnen verblijven. De verwerende partij stelt ook dat de verzoekende partij *in casu* niet dienstig de schending kan aanvoeren van de artikel 3 en 5 van het EVRM want de verzoekende partij betreft haar betoog op de beslissing tot vasthouding waarvoor de Raad overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet niet voor bevoegd is. Vervolgens laat de verwerende partij gelden dat de verklaring van de verzoekende partij, als zou het vanuit de Afrikaanse cultuur niet gebruikelijk zijn om voorafgaand documenten te verzamelen betreffende de voorgenomen reis, weinig geloofwaardig aandoet. De verwerende partij benadrukt in dit kader dat de verzoekende partij geen enkel document kon voorleggen dat van aard was om haar reisintenties te ondersteunen. Zelfs indien moet aangenomen worden dat de verzoekende partij vanuit cultureel standpunt weinig voorbereidingen genomen had, dan wel dat de verzoekende partij de nodige informatie via internet zou vergaren, dan nog blijft de opmerkelijke vaststelling dat de verzoekende partij enkel een hotelreservatie kon voorleggen, waarvan uit nazicht bleek dat deze reeds was geannuleerd. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij voorbij gaat aan voormeld motief. Terwijl door de verzoekende partij eveneens voorbij wordt gegaan aan de overwegingen van de gemachtigde nopens het feit dat ook voor wat betreft het voorgenomen familiebezoek geen nadere informatie kon bijgebracht worden door de verzoekende partij, zelfs geen adres.

2.3.2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing zijn genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij voor toeristische doeleinden naar België komt; dat over geen enkel document beschikt die haar reisintenties ondersteunen (toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis, reisplanning,...), dat de hotelreservatie die zij voorlegt reeds

geannuleerd is en ook dat elk overtuigingsstuk ontbreekt van haar intentie om naar Lyon door te reizen om er familie te bezoeken. In de tweede bestreden beslissing wordt verwijzend naar artikel 34 van de Visumcode gesteld dat de doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond zijn. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij voor toeristische doeleinden naar België komt; dat over geen enkel document beschikt die haar reisintenties ondersteunen (toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis, reisplanning,...), dat de hotelreservatie die zij voorlegt reeds geannuleerd is en ook dat elk overtuigingsstuk ontbreekt van haar intentie om naar Lyon door te reizen om er familie te bezoeken. De verzoekende partij kan ook niet ernstig voorhouden dat het om een standaardmotivering gaat, gelet op de concrete motieven van de bestreden beslissing die op haar betrekking hebben.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringswet wordt *prima facie* niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt dat zij toegang moet krijgen tot het grondgebied van de Schengenlidstaten daar zij in het bezit is van een visum kort verblijf.

In dit verband wijst de Raad erop dat het gegeven dat de verzoekende partij over een visum en paspoort beschikt zoals bepaald in artikel 2 van de Vreemdelingenwet, niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling worden teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het voorgenomen verblijf. Ook het gegeven dat de verzoekende partij over een visakaart beschikt doet evenmin afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissingen. De voorwaarden waaraan de verzoekende partij moet voldoen zijn cumulatief.

Er dient nog te worden aangestipt dat volgens de memorie van toelichting artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet toelaat om het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden van de vreemdeling na te gaan, *“aldus, wanneer er in dat verband twijfels bestaan, zal de vreemdeling die verklaart naar België te komen, bijvoorbeeld als zakenman of in het kader van een vriendenbezoek, het doel en de omstandigheden van zijn verblijf dienen te rechtvaardigen door het overleggen van relevante documenten, zoals private of professionele uitnodigingsbrieven of hotelbesprekingen”*.

Daargelaten de vraag of een toerist steeds in het bezit dient te zijn van folders en brochures, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om van een verzoekende partij die verklaart om toeristische doeleinden naar België te reizen, te verwachten dat zij minstens een notie heeft over de bezienswaardigheden. *In casu* blijkt dit niet het geval te zijn.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert, blijkt de verzoekende partij niet meer in het bezit te zijn van een hotelreservatie voor België. Uit de verklaringen van de

federale politie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat zij na onderzoek hebben vastgesteld dat de hotelreservatie geannuleerd werd. In haar verzoekschrift legt de verzoekende partij een afdruk neer van een hotelreservatie in Brussel voor de periode van haar voorgenomen reis. Op voormelde reservatie komt de naam van de verzoekende partij niet meer voor. Daarenboven heeft de reservatie betrekking op de volledige periode van het verblijf van de verzoekende partij in Europa, terwijl de verzoekende partij verklaart dat zij gedurende dezelfde periode naar Lyon wilt doorreizen voor een familiebezoek. Door een afdruk van de hotelreservatie voor te leggen, weerlegt de verzoekende partij ook niet het motief van de bestreden beslissingen dat voormelde reservatie ondertussen geannuleerd werd.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat de verzoekende partij geen enkel overtuigingsstuk voorlegt met betrekking tot het voorgenomen familiebezoek in Lyon. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wel in het bezit is van een heen- en terug vliegtuigticket Brussel-Lyon. Er liggen inderdaad geen overtuigingsstukken voor die het doel en de omstandigheden van het verblijf in Lyon staven. Ook bij het verzoekschrift laat de verzoekende partij na om dergelijke stukken bij te brengen, om zo de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. In het verzoekschrift verklaart de verzoekende partij wel dat haar zus en diens zoon in Lyon wonen, maar daar wordt geen enkel begin van bewijs van bijgebracht. Er wordt evenmin een begin van bewijs bijgebracht met betrekking tot de verklaringen van de verzoekende partij dat zij een oogspecialist in Lyon wenst te raadplegen. Het zijn blote beweringen die niet door enig begin van bewijs gestaafd worden.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient verwezen te worden naar artikel 34, lid 1 en 2 van de Visumcode, daar de bestreden beslissing op grond van dit artikel genomen werd. Deze bepalingen luiden als volgt:

“1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.

2

Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Voormelde bepaling bepaalt duidelijk dat een visum nietig kan verklaard worden op grond van artikel 34.1 van de Visumcode of ingetrokken worden op grond van artikel 34.2 van de Visumcode als de verzoekende partij niet meer aan de afgiftevoorwaarden voldeed. Artikel 21 van de Visumcode, dat de afgiftevoorwaarden voor een visum kort verblijf bepaalt, verwijst onder meer naar het feit dat de vreemdeling dient te voldoen aan artikel 5, lid 1, onder c) van de Schengengrenscore. Artikel 5, lid 1, onder c) van de Schengengrenscore luidt als volgt dat *“het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;”* Uit hetgeen voorafgaat blijkt *prima facie* dat de verzoekende partij niet voldoet aan de afgiftevoorwaarden van het visum kort verblijf, daar het doel en de verblijfsomstandigheden onvoldoende aangetoond zijn.

De Raad merkt op dat artikel 2 van het vierde protocol en artikel 12 van het BuPo-Verdrag voorzien in een recht om zich vrij te verplaatsen en woonplaats te kiezen voor eenieder *“die zich wettig op het grondgebied van een Staat bevindt”*. Verzoeker verliest evenwel uit het oog dat hij zich niet rechtsgeldig op het Belgisch gebied bevindt en dus niet dienstig naar deze bepalingen kan verwijzen. Voormelde verdragsbepalingen laten daarenboven toe om de vrijheid van verplaatsing te beperken via de wet indien dit nodig is in het belang van 's lands veiligheid of van de openbare veiligheid, ter handhaving van de openbare orde, ter voorkoming van strafbare handelingen, ter bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Ook legt de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voor dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. Zij toont niet dat zij met iemand in België of in het Schengengebied een gezin vormt. De verzoekende partij toont immers niet aan dat zij een zus in België heeft. Gelet op het gegeven dat het om een eerste bezoek aan Europa gaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een beschermingswaardig privéleven hier ontwikkeld heeft. *Prima facie* wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

In een volgend onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. De Raad wijst erop dat artikel 5 van het EVRM als volgt bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

(a) indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;

(b) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

(c) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

(d) in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

(e) in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

(f) in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat deze spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadevergoeding.”

De Raad merkt voorts op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het ingeroepen risico heeft een individueel karakter indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM in haar betoog ter ondersteuning van haar middel op het eerste gezicht voornamelijk betreft op de beslissing waarbij zij van haar vrijheid werd beroofd. Het is trouwens ook op dit gebied dat artikel 5 van het EVRM een bescherming voorziet. De Raad heeft echter geen rechtsmacht ten aanzien van de beslissing tot vasthouding, zodat hij zich niet kan uitspreken over de grieven die de vrijheidsberoving betreffen. De schending van artikel 5 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van de beslissingen tot teruggrijping en de schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden onderzocht in de mate dat deze betrokken wordt op de beslissing tot vasthouding.

Waar de verzoekende partij verder nog op zeer algemene wijze betoogt dat de tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, dient te worden geoordeeld dat het uitvaardigen van administratieve rechtshandelingen zoals de thans aangevochtene, zelfs indien zij zouden behept zijn met een onwettigheid, op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing lijkt uit te maken.

Waar de verzoekende partij voorts in het kader van artikel 3 van het EVRM verwijst naar het feit dat ze een cataract heeft aan haar linkeroog, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiervan geen begin van bewijs bijbrengt. Voorts wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Evenmin wordt hiervan een bewijs voorgelegd.

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot het eenvoudigweg ontkennen van de motieven van de beslissing tot teruggrijping alsook tot de loutere en bijzonder vage bewering dat de verwijdering een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt echter geen enkel concreet element waaruit zou kunnen blijken dat zij bij de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Met haar vaag en louter affirmatief betoog slaagt de verzoekende partij er op het eerste gezicht dan ook niet in om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zal worden blootgesteld aan een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Ook wijst de Raad erop dat zij geen rechtsmacht heeft om te bevelen dat de verzoekende partij toegang zou krijgen tot een dokter in het centrum.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in de huidige stand van het geding niet aangetoond.

Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift een aantal stukken toevoegt die opgesteld zijn in een andere taal dan de taal van de rechtspleging. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn

opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van een eensluidende vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden deze door de Raad niet in overweging genomen.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat reeds om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

M. RYCKASEYS